

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **D. D. T.**
zastoupen Mgr. Ing. Duc Duy Le, advokátem
se sídlem AK na Václavském náměstí 21, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. února 2018, č. j. OAM-908/ZA-
ZA11-HA12-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a náležitě své rozhodnutí neodůvodnil, což je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a způsobuje tak nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobce primárně namítá nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí a formální nedostatky rozhodnutí. Poukázal na to, že v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu nebyl žalobce v rozhodnutí dostatečně identifikován (§ 18 odst. 2 správního řádu), nebyla uvedena adresa místa jeho bydliště a ve výrokové části absentuje právní ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno.
3. Po věcné stránce namítá žalobce nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu a neodůvodnění závěrů žalovaného (tj. porušení § 68 odst. 3 správního řádu). Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nezohledňuje jím samotným shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobce. Dále zopakoval důvody, které ho vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, tj. jeho složitá životní situace. Obává se návratu do vlasti kvůli jeho dalšímu uplatnění, jelikož ve Vietnamské socialistické republice (dále jen „Vietnam“) nemá kromě starých rodičů žádné zázemí. Žalobce má za to, že pokud nebylo možno shledat azylové důvody dle ustanovení § 12 zákona o azylu, měl vzít žalovaný v potaz prokazatelnou existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, pro které mu měl být udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Poukázal na možnou nepříznivou ekonomickou situaci v případě návratu do vlasti, jelikož je toho názoru, že po návratu z ciziny nelze ve Vietnamu získat zaměstnání či se usadit. Ve Vietnamu také chybí sociální systém, který by mu pomohl překlenout dobu po návratu do vlasti. V České republice (dále také „ČR“) si navíc žalobce vybudoval zázemí a s přítelkyní (disponující povolením k trvalému pobytu) plánují svatbu. Vycestováním do Vietnamu by se jeho vztahy s přítelkyní narušily a žalobce to vnímá jako možnou újmu zasahující do jeho soukromého a rodinného života. Správní vyhoštění by pro žalobce znamenalo nemožnost se do ČR vrátit a namítá, že žalovaný se výše uvedenými důvody nezabýval a v napadeném rozhodnutí je nijak neposoudil.
4. V této souvislosti odkázal žalobce na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, konkrétně na články 195 až 219, věnující se problematice „prokazování faktů“. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný řádně nezjistil skutečný stav věci, měl si obstarat takové informace, které by mu umožnily objektivně rozhodnout, zda skutečnosti tvrzené žalobcem mohou či nemohou zakládat důvodné obavy pronásledování či hrozby závažné újmy.
5. Žalobce dále namítl, že žalovaný procesně pochybil, jelikož mu upřel právo seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný neprokázal, jakým způsobem bylo toto předvolání žalobci doručeno a ten se tak nemohl seznámit se správním spisem.
6. Závěrem žalobce shrnul, že žalovaný při posuzování žádosti nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu a rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, což jej činí rozhodnutím nezákonným a nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Má za to, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobcem proveden pohovor, ve kterém měl možnost uvést veškeré relevantní důvody, jež ho vedly k opuštění vlasti. Žalovaný dále upozornil na potvrzení žalobce, že jediným důvodem odjezdu z vlasti pro něj byla motivace k vydělávání peněz. Z toho naznal, že úmyslem žalobce bylo pouze legalizovat pobyt na území ČR. Tyto důvody pak nejsou přiřaditelné pod ty, které upravuje zákona o azylu. Svou argumentaci podpořil odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu (na rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 - 47 a rozsudek ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Žalovaný má rovněž za to, že žalobce navíc neuvádí v žalobě žádná konkrétní tvrzení a rozhodnutí napadá pouze obecně bez vztahu k předmětné věci.
8. K namítaným formálním nedostatkům napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že výrok správního rozhodnutí je řádně a podrobně odůvodněn v souladu s požadavky, které na ně klade zákon. Co se týče námítky žalobce, že tomu nebylo umožněno se seznámit s podklady rozhodnutí k jeho žádosti ve věci mezinárodní ochrany, žalovaný poukázal na obsah správního spisu, která námitku žalobce vyvrací. Žalovaný podotkl, že žalobce se s obsahem správního spisu mohl seznámit dne 29. 1. 2018, jelikož mu byla včas zaslána výzva na jím ohlášenou a schválenou privátní adresu, ale žalobce si zásilku nevyzvedl a na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí na pracoviště OAMP Havířov se nedostavil. Tohoto dne však žalobce přišel na jiné pracoviště správního orgánu. Žalovaný z tohoto důvodu poskytl žalobci druhou možnost k seznámení se s podklady založenými ve správním spisu, a to opětovně na OAMP Havířov. Žalobce se ale znovu nedostavil a svou neúčast neomluvil (přestože mu bylo předvolání k seznámení s podklady doručeno).
9. Žalovaný shrnul, že popírá oprávněnost žalobních námitek a nesouhlasí s nimi, neboť neprokazují, že by v řízení bylo porušeno jakékoliv ustanovení zákona o azylu. V tomto opětovně poukázal na obsah správního spisu a doplnil, že institut mezinárodní ochrany je institutem výjimečným, který neslouží k úpravě rodinných a obdobných vazeb, příp. k legalizaci pobytu. Žalovaný proto uzavřel, že jestliže žalobce žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalobce na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
11. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 31. 10. 2017. V rámci pohovoru provedeného dne 3. 11. 2017 žalobce uvedl, že se narodil v Hanoji, ve Vietnamu, je státní příslušností Vietnam a národností je kinh. Žalobce dále sdělil, že je bez náboženského

vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany, hnutí nebo organizace a je svobodný a bezdětný. Do ČR přicestoval v roce 2011 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Již v minulosti ale žil v ČR (od roku 2007), kdy rovněž disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. V jiných státech o udělení mezinárodní ochrany nikdy nežádal, je zdravý. O mezinárodní ochranu nyní žádá proto, že si navykl tuzemskému životu a plánuje v ČR svatbu. Návrat do vlasti odmítá, jelikož má za to, že se ve Vietnamu neuplatní na trhu práce tak dobře jako v ČR.

12. Další pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany se konal téhož dne (3. 11. 2017) za přítomnosti tlumočníka do vietnamského jazyka. Žalobce uvedl, že poprvé do ČR přicestoval v roce 2007. Pochází z chudé rodiny a dozvěděl se, že je možné v ČR vydělat dobré peníze. To bylo také jeho hlavní motivací. S vycestováním z Vietnamu neměl žádné problémy a dokonce se tam jednou v roce 2011 vrátil, aby navštívil své rodiče. V té době pobyl ve Vietnamu jeden měsíc a bydlel po celou dobu pobytu u rodičů. Žalobce nebyl ve vlasti stíhán ani neměl žádné problémy s vládou, státními orgány, úřady, soudy, policií nebo armádou. Má také jednu sestru, všichni bydlí ve městě Bavi Hanoi. V průběhu pobytu ve Vietnamu neměl žalobce žádné problémy.
13. Žalobce také doplnil, že disponoval povolením k dlouhodobému pobytu v ČR za účelem podnikání, ale v roce 2017 povolení pozbylo platnosti. Stalo se tak proto, že žalobce ztratil svůj cestovní průkaz a z tohoto důvodu nepožádal o prodloužení pobytu včas. Po skončení pobytového oprávnění z ČR nevycestoval, jelikož si zde zvykl. Měl navíc za to, že ve Vietnamu se nebude schopen pracovně prosadit. Potvrdil, že mu bylo uloženo správní vyhoštění na jeden rok (vycestovat měl do 31. 10. 2017, podrobnosti k řízení viz č. 1. 29 a násl. správního spisu). Žalobce si není vědom jiné možnosti, jak legalizovat svůj pobyt v ČR, než právě podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podotkl, že Vietnamci teď nemají možnost, jak se do ČR dostat a pokud se do vlasti teď vrátí, už nebude mít možnost znovu do ČR přijet. Žalobce uvedl, že z novin, internetu a od dalších Vietnamců se dozvěděl, že mezi státy už nefunguje dohoda, která by mu umožnila se do ČR kvůli podnikání vrátit. Žalobce dále sdělil, že na území ČR nikdy nebyl odsouzen za trestný čin, ani nebyl trestně stíhán, dále podotkl, že spáchal nějaké přestupky a přišel o řidičský průkaz. Od svého příjezdu v roce (2007) pracuje a žije v Praze. Žalobce ke své snoubence uvedl, že má v ČR udělen trvalý pobyt, je Vietnamka a jejich vztah trvá rok, ale nežijí spolu v jedné domácnosti. Seznámili se na tržnici SAPA v Praze, kde spolu také denně tráví čas. Přítelkyni měl požádat o ruku tři měsíce před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, plánují spolu společné podnikání. Oba mají na adrese, kde bydlí, nějakého spolubydlícího, proto se vídají jen ve chvílích, kdy jejich spolubydlící nejsou doma. Snoubenka by se zřejmě se žalobcem do Vietnamu nevrátila. K situaci ve Vietnamu žalobce dále uvedl, že tam skoro nic a nikoho nemá a neměl by z čeho začít žít. Má staré rodiče, kteří mu nepomohou. Sestra má svůj život, taky by mu prý nepomohla. Žalobce má za to, že v domě, kde žijí jeho rodiče se sestrou a její rodinou pro něj již není místo. Do Vietnamu by se byl žalobce ochoten vrátit, pokud by tam byla stejná životní úroveň, jako je v ČR. V Evropské unii jiné příbuzné nemá. Žalobce v závěru pohovoru zopakoval, že jeho životním přáním je, aby měl v ČR nějaký druh oprávnění k pobytu, mohl zde podnikat a vydělávat peníze.
14. Žalovanému bylo následně (dne 27. 11. 2017) povoleno opustit Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí na dobu více jak 15 dní ve smyslu § 82 odst. 3 zákona o azylu.

Žalobce jako svou korespondenční adresu uvedl ulici. Na tuto adresu bylo následně žalovaným zasláno dne 11. 1. 2018 předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce se s obsahem správního spisu mohl seznámit dne 29. 1. 2018 na OAMP Havířov. Žalobce tuto zasilku ale nevyzvedl a na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí na pracoviště OAMP Havířov se nedostavil. Tohoto dne však žalobce přišel na jiné pracoviště správního orgánu – Pobytové středisko v Kostelci nad Orlicí. Žalovaný z tohoto důvodu poskytl žalobci druhou možnost k seznámení se s podklady založenými ve správním spisu, a to na OAMP Havířov. Žalobce se ale opakovaně nedostavil a svou neúčast neomluvil (přestože mu bylo předvolání k seznámení s podklady doručeno a on jej opětovně nevyzvedl).

15. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, konkrétně žalovaný při posouzení žádosti žalobce kromě jeho výpovědí a informací z Cizineckého informačního systému (CIS), závazného stanoviska ZS37731 ze dne 1. 10. 2017, vycházel z: Výroční zprávy Evropské Unie o lidských právech a demokracii ve světě za rok 2016 - Vietnam ze dne 16. 10. 2017; Informace OAMP, Vietnam- Bezpečnostní a politická situace v zemi, listopad 2017, ze dne 10. 11. 2017; Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam, květen 2016; Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 – Vietnam ze dne 12. 1. 2017; Výroční zprávy Amnesty International 2016/2017 – Stav lidských práv ve světě- Vietnam ze dne 22. 2. 2017; Zprávy Freedom House, Svoboda ve světě v roce 2017 - Vietnam, leden 2017. Žalobce nevyužil možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí blíže seznámit, nevznesl žádné námitky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání.
16. Po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
17. Pokud jde o namítané formální nedostatky rozhodnutí, krajský soud uvedené žalobní námitce nepřisvědčil. K namítané neurčitosti výrokové části napadeného rozhodnutí soud předesílá, že podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu platí, že: *„ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem.“* Výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje autoritativní řešení otázky, která byla předmětem řízení před správním orgánem, neboť je v ní uveden předmět řízení (o udělení mezinárodní ochrany), označení účastníka řízení (žalobce) i výčet ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno (§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu). Výrok žalobou napadeného rozhodnutí tak splňuje veškeré náležitosti požadované správním řádem. Lze konstatovat, že žalobce byl v rozhodnutí označen tak, že jeho identifikaci nelze zpochybnit (bylo uvedeno jeho jméno, datum narození, státní příslušnost a v záhlaví rozhodnutí bylo uvedeno i evidenční číslo žadatele o mezinárodní ochranu, které je jedinečné). Krajský soud dále neshledal namítanou nekonkrétnost a neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí, jelikož z výrokové části rozhodnutí není pochyb o tom, o jaké otázce bylo rozhodováno (neudělení mezinárodní ochrany) a dle jakého zákonného ustanovení.
18. Žalobce dále namítl i procesní pochybení žalovaného, jelikož mu mělo být upřeno právo seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný totiž neměl řádně doručit předvolání k seznámení se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud by v tomto směru odkázal

na obsah správního spisu, který námitku žalobce zcela vyvrací. Jak již bylo uvedeno shora, žalobci byla včas zaslána výzva na jím ohlášenou privátní adresu, ale žalobce si zásilku nevyzvedl. Žalovaný se opětovně pokoušel žalobci předvolání k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí doručit, ale ani napodruhé si jej žalobce nevyzvedl. Krajský soud upozorňuje, že doručování ve smyslu § 24 odst. 2 zákona o azylu, probíhá následujícím způsobem: „*Adresou pro doručování se pro účely tohoto zákona rozumí adresa uvedená v oznámení podle § 82 odst. 1, povolilo-li ministerstvo opuštění pobytového střediska podle § 82 odst. 3, nebo adresa azylového zařízení, na kterém se žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnou, pokud se má žadatel o udělení mezinárodní ochrany na této adrese zdržovat alespoň 15 dní. V písemném záznamu o dohodě se uvede jméno, příjmení a datum narození žadatele o udělení mezinárodní ochrany a datum, od kterého se mu má na adresu pro doručování doručovat, případně datum, do kterého se mu má na adresu pro doručování doručovat, a adresa azylového zařízení. O změně adresy pro doručování se musí žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnout; věta druhá platí obdobně.*“ Vzhledem k tomu, že žalobci bylo povoleno opustit pobytové středisko dle § 82 odst. 3 zákona o azylu (č. 1. 16 správního spisu) a žalovaný doručoval na adresu, kterou žalobce sám uvedl, krajský soud konstatuje, že žalovaný jednal zcela zákonným způsobem a ve smyslu § 24 odst. 2 zákona o azylu. Tato námitka není důvodná.

19. K otázce věcného posouzení věci krajský soud upozorňuje, že z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
20. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
21. Krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (to ostatně ani netvrdil) nebo že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení. Z výpovědi žalobce je zcela zřejmé, že vlast opustil legálně již v roce 2007 a poté znovu v roce 2011, když do ČR přicestoval za prací a disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. O mezinárodní ochranu požádal v době, kdy se mu nepodařilo legálně získat, resp. prodloužit pobytové oprávnění. Jak totiž žalobce uvedl, ztratil cestovní pas a z tohoto důvodu nepodal žádost o prodloužení pobytového oprávnění včas. Z uvedeného je tak zřejmý účel podání žádosti o mezinárodní ochranu, a to legalizace pobytu. Uvedený důvod však nespadá mezi taxativně vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Otázkou legalizace pobytu se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval opakovaně, např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 uvedl, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. V rozsudku ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, Nejvyšší

správní soud uvedl: „*Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.*“ V rozsudku ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území ČR a nelze jej využít jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec přestal splňovat podmínky pro získání pobytového statusu dle zákona o pobytu cizinců na území ČR*“. (Všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na internetové adrese www.nssoud.cz).

22. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu např. ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že „...*o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.*“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004, je uvedeno: „*Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.*“
23. K obavám žalobce ohledně jeho ekonomické situace po návratu do vlasti (nemožnost získat zaměstnání či nedostatek materiálního a sociálního zázemí) krajský soud připomíná, že ty nejsou samy o sobě důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu ani doplňkové ochrany podle § 14a stejného zákona (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003-38, ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 Azs 222/2005-61, či ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 491/2004-43).
24. Vzhledem k výše uvedenému nezbyvá soudu než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny již citovaným zákonem o azylu. Krajský soud tak dospěl k závěru, že jediným důvodem žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci jeho pobytu na území ČR, což je důvod azylově irelevantní. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožnil.
25. Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. V posuzovaném případě není žalobce rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 zákona o azylu, proto na něj toto ustanovení nedopadá. Ostatně proti této části výroku rozhodnutí žalobce nevznesl žádných námitek.
26. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního

zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

27. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
28. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
29. Žalobce za jeden z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v ČR (vyjma ekonomických důvodů) uvedl svůj vztah s přítelkyní a vybudování patřičného zázemí na území ČR. Žalobce má na to, že vycestováním do Vietnamu by se jeho vztahy s přítelkyní narušily. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz strana 6 a 7) je zřejmé, že žalovaný se dostatečně zabýval individuální situací žalobce ve vztahu k udělení této formy azylu. V této souvislosti posuzoval jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situaci a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný dále poznamenal, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, a kdy by bylo zcela *„nehumánní“* azyl neudělit.
30. K výše uvedenému lze dodat, že skutečnost, že žalobce má v ČR přítelkyni, sama o sobě neznamená, že by rozhodnutí žalovaného zasahovalo do jeho soukromých a rodinných poměrů. Tím spíše, že se v době vydání rozhodnutí jednalo o vztah, kdy oba z partnerů žili v oddělených domácnostech a jak bylo možno naznat – vídali se převážně na tržnici. Současně nelze přehlédnout, že žalobce měl požádat svou přítelkyni o ruku v době, kdy v ČR pobýval nelegálně, neboť nesplnil svou povinnost založenou dřívějším rozhodnutím o správním vyhoštění ze země vycestovat. Jednal tak s vědomím, že území bude muset jednou opustit. Krajský soud v tomto případě upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2015, č. j. 1 Azs 20/2015 – 45, kde judikoval, že: *„zcela*

zásadním faktorem je, zda rodinný život byl založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. V takovém případě bude zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 pouze výjimečně (viz rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co byl jejich pobyt z určitého důvodu nelegální, jsou tak běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné.“ S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že nebylo na místě, aby se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval podrobněji přiměřeností tohoto zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Žalobce nezmiňoval ani žádné závažné okolnosti, které by žalovaného upozornily na specifickou situaci, zakládající v tomto směru určité pochybnosti. I přesto, že žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že má v ČR přítelkyni, nebylo pochybením žalovaného, že se touto otázkou ve smyslu posouzení dopadů na stěžovatelův soukromý a rodinný život dále blíže nezabýval, jelikož informace, které měl k dispozici, činily danou situaci ve světle aktuální judikatury jako zcela zřejmou.

31. Krajský soud neshledal v případě žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost (ať již rodinného či ekonomického rázu), která by nebyla dosud judikaturou řešena či důvod k tomu, aby se soud od této judikatury odklonil. Okolnosti, za nichž žalobce dobrovolně opustil svou vlast, navíc nedosahují takové intenzity, aby mohla být shledána opodstatněnost pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.
32. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
33. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 7 až 10 napadeného rozhodnutí. Řádně se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě uložení či vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponižení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V daném případě žalobce neuvedl žádnou relevantní skutečnost, ze které by

vyplývalo, že by byl ve Vietnamu vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný vycházel jak z jeho výpovědí, tak i z informací získaných ve správním řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž své závěry podpořil odkazem na konkrétní podklady. Žalovaný se velice komplexně zaměřil na celkový obraz Vietnamu (relevantní ve smyslu zákona o azylu), a to nejen na oblast lidských práv či dostupnost informací apod. ve vztahu k individuální situaci žalobce. Rovněž přesvědčivě zdůvodnil, že ve Vietnamu neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. V této souvislosti se zabýval otázkou rodinného života žalobce, konkrétně jeho sdělením, že v ČR má přítelkyni, se kterou plánují sňatek. Žalovaný dále poukázal na fakt, že by se muselo jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny (a nemožnosti žádné integrace v zemi původu cizince) bylo možno zcela vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů domácnosti do země původu vyhošťované osoby. Přílehavě v tomto směru odkázal žalovaný na relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva i Nejvyššího správního soudu, podle které rodinné vazby cizince v ČR nejsou bez dalšího důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Krajský soud má tak ve shodě se žalovaným za to, že instrumentem pro legalizaci pobytu takového cizince je zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, nikoliv zákon o azylu.

34. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, posouzení doby a hlavního motivu jeho odchodu z vlasti (ekonomické důvody), důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, dle kterého: *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*
35. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané formální nedostatky napadeného rozhodnutí ani žádné vady správního řízení, které předcházelo jeho vydání. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu). Žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 4. září 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně